

UTDANNELSE FOR MISJON

av

A. S. BURGESS

I

Historiens løp har tatt en ny kurs. Vi har gått inn i en tidsalder med kjemiske bomber og masseturisme, med flammekastere og jetfly, med massemedia og massepsykologi, med telstar og pocketbøker, sputnikker og vannstoff-bomber. Den nye verden har også resultert i nye problemer for menneskene. En parallell utvikling har foregått på misjonenes arbeidsfelt. Den gamle bølge av misjonsglød synes å ha kjølnet. Nye misjonsgrupperinger har frembrakt forbausende resultater.

En atmosfære av optimisme og verdenserobring rådet i Edinburgh i 1910. Kirken rykket inn og grunnla sitt eget rike der kolonimaktene hadde hatt fremgang og åpnet dørene for misjonen. Det lot til å være arbeidskraft nok, og markene lå modne og ventet. For misjonslederne fortonet det seg som den viktigste oppgave ganske enkelt å opplyse folket hjemme om behovene. Et bevis på at «utdanning for misjon» var maktpåliggende i den tiden er det faktum at den var temaet for den største av de ni trykksaker som ble gitt ut av konferansen i Edinburgh. I årene som fulgte, var det naturlig at misjonslederne vendte sin største oppmerksomhet mot problemene for de voksende unge kirker og siden til spørsmålet om forholdet mellom «misjon» og «kirke». Som et resultat av dette ble problemet med «misjonsutdanning» ikke lenger av største viktighet. Men siden vi i vår nye tid står overfor nye problemer, er det nødvendig at vi retter vår oppmerksomhet enda en gang mot «utdanning for misjon». Det er av avgjørende betydning at vi lærer kirken å erkjenne misjonens sanne vesen og de redskaper som er nødvendige i denne nye epoke.

Når vi betenker kirkens teologiske vesen havner vi i virkeligheten i den konklusjon at «kirke er misjon». Det er ikke hensikten med denne artikkel å diskutere alle teologiske aspekter ved erklæringen at «kirke er misjon». Som et grunnlag for vår tanke aksepterer vi de utmerkede studier som nylig er fullført av Johannes Blauw, «The Missionary Nature of the Church» (London og New York 1962) og av D. T. Niles, «Upon this Earth» (London og New York 1962). Likeså rapporten fra en gruppe teologer trykt i Bulletin of the Division of Studies, World Council of Churches, Genève, (Vol. VII, nr. 2, 1961), med tittelen «The Missionary Task of the Church: Theological Reflections». Kirken kan defineres som «Kristi vedvarende prestetjeneste», redskapet for det kongedømme som både er her og som kommer. Gud utvalgte mennesket, Gud utvalgte sin egen sønn og sendte ham som misjonær til hele verden. Kirken i sin tur er blitt utvalgt av Kristus og sendt som hans fortsettende vitnesbyrd til hele verden. Som Luther har sagt, vi skal alle være «små Kristuser». Vi leser i 1. Joh. 4: 10–12: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. I elskede, har Gud elsket oss så, da er og vi skyldige å elske hverandre. Ingen har noen sinne sett Gud; dersom vi elsker hverandre, blir Gud i oss, og kjærligheten til ham er blitt fullkommen i oss.» Den hele oppgave for den hele kirke er å vitne for hele verden. Misjonene eksisterer fordi kirken har fått fullmakt.

Misjon er likestillet med vitnesbyrd: Det kan ikke være forskjell på vitnesbyrd og misjon. Og den fullmakt som ble gitt av Kristus til kirken i Matteus 28 er den store befaling om å vitne for alle folkeslag og til jordens ender. Hvis kirken ikke utfører sitt oppdrag å utbre evangeliet, da er den ikke kirke. I virkeligheten kan man spørre: Er det mulig å være et lem på Kristi legeme uten å være et vitne om Kristus både i ord og gjerning? Går det ikke an å undersøke om man er en levende gren ved å finne ut om man er misjonær eller ikke? Vi fremsetter dette som et spørsmål, fordi det er et meget omstridt tema. Vi opptrer ikke som talsmann for en ny pietisme i noen nedsettende

betydning av begrepet, vi ønsker ikke å åpne veien for gjerningsrettferdighet hverken i den ene eller den annen form. Men vi vil peke på den eneste hensikt med kirken og den eneste hensikt med hvert eneste medlem av kirken. Skal kirken være kirke, da er den en vitnende, en misjonerende kirke.

I Lukas 6:45 leser vi: «For munnen taler det som hjertet er fullt av». Intet, ikke engang den hardeste sensur, kan stanse spredningen av viktige nyheter, enten de er gode eller dårlige. Munnen flyter simpelthen over. Det er blitt sagt at en god vits som starter på den ene kysten av Sambandsstatene, vil dekke hele landet til den motsatte kyst bare fra munn til munn i løpet av fire dager. Alle har vi opplevet dette, et menneske vender seg mot oss, og det første han sier er: «Har du hørt siste nytt?» Og det første vi gjør, er å sende det videre. Det samme er tilfelle med Guds nyheter, Kristi kjærlighet, evangeliet. Når det fyller vårt hjerte, flyter det over. Skal evangeliet være kraftig og levende, så må det flyte over, strekke seg ut og røre ved livet hos hvert menneske vi møter. Det motsatte er også tilfelle, — dammen som fylles med friskt vann uten å ha noe avløp, blir stillestående og ubrukelig til annet enn en naturens kuriositet. Dette blir en ond sirkel av handling og virkning: mangelen på misjon skaper mangel på interesse for misjon. På den annen side blir kirken fornyet i den grad den misjonerer, vitner. Jo flere vitner det er i kirken, jo mer er kirken interessert i å vitne.

Oppgaven med «utdannelse for misjon» er ikke å skape denne makt i evangeliet. Læreren er hverken den som kaller kirken sammen eller den som sender kirken ut. «Utdannelse for misjon» betyr å fjerne det som hindrer evangeliets løp. Kanalen må ikke ha unødvendige kroker, skjulte grunner må markeres, kanskje må trerøtter og sandbanker og overflødig vegetasjon fjernes. I positiv mening må utdannelse for misjon kunne gjøre breddene i kanalen sterkere og til og med filtrere vannet så det kan holde seg rent. Og den vil alltid forsøke å hjelpe kanalen som helhet på en slik måte at kallet til å vitne blir erkjent i kirken, at misjonens sanne vesen blir forstått, at misjonsarbeidets nåværende status blir gjort kjent, falske forestillinger om misjons-

arbeidet eliminert, de riktige redskaper brakt til veie og misjonens endelige mål klart understreket. Hvis oppgaven med «utdannelse for misjon» ikke blir tatt alvorlig, kan hele kirkens arbeid hemmes. I vår tidsepoke må derfor «utdannelse for misjon» få tilbake sin sentrale plass i kirkens program, både i de eldre og de yngre kirker. Oppgaven er av fundamental betydning enten vi tenker på New Yorks jungel eller storbysentrene i Sør-Øst-Asia.

II

Sett fra dens negative side er «utdannelse for misjon» å oppdage de farer og svakheter som truer kirkens misjonsprogram, og deretter å peke på disse farer. Noen av de viktigste farer som truer kirkens vitnesbyrd i dag, vil bli behandlet i det følgende.

1. *Indre og ytre misjon.* Vi lever i en tid hvor astronauter sirkler rundt jorden på 88 minutter. Med jettfly tar det nå like lang tid å reise fra New York til Afrika som det tok å reise fra New York til Boston for 50 år siden. Til tross for Bambusteppet og Jernteppet forsvinner de geografiske skillemurer hurtig. Det samme gjelder de kommunikasjonsmessige skranker. Det går an for den alminnelige mann å ta en telefon til Australia med bare en halv times ventetid, og en eneste radiostasjon kan dekke hele verden med sin propaganda. Likevel har mange beholdt forestillingen om de gamle grenser mellom ytre misjon og indre misjon. Denne oppdeling kan være ubevisst, og det er ikke alltid lett å løsrive seg fra tradisjonenes bånd. Det er alltid lettere å kontrollere enn å samarbeide. De gamle kirker må erkjenne at det er hedninger over alt, særlig i deres egne bakgårder. På den annen side må de unge kirker bli klar over den ubevisste tiltrekning for dem til oppdeling i indre misjon og ytre misjon. De må alltid være på vakt mot den svekkende virkning av understøttelse utenfra, om den er aldri så velkommen.

2. *Det falske bilde av misjonen.* Det er en tendens, basert på ufullstendig kjennskap til misjonshistorien, til å tegne en kariatatur av misjonæren. Man ser for seg en mann med tropehjelm trampende gjennom jungelen med en bibel i den ene hånden og

en kniv i den andre. Han skal bare være opptatt av «den andre verdens ting» og ikke ha noe slags kunnskap om misjonsmetoder. Men dette bilde er like falskt i dag som det var for 50 år siden. Med litt mindre overdrivelser tenker noen på misjonæren som en som har gitt avkall på all velvære hjemme for å reise til et fjernt land, fordi han har et spesielt kall. Også dette er et falskt bilde. Definisjonen på en misjonær må være: «En som vitner om Kristus». Enhver som vitner om Kristus er misjonær — enten han bor i Haslev i Danmark eller i Douala i Kamerun.

Noen har et falskt misjonsbilde fordi de forbinder bestemte metoder med bestemte uttrykk. Det er ikke lenger populært å snakke om «nød for sjelene» eller om «hedningen», «helvete», ja ikke engang om «misjonærer». Vi skal heller si «kjærlighet til din neste» og «broderlig medarbeider». Få har mot til å holde en preken over emnet «Syndere i hendene på en vred Gud», i steden preker de fleste «Gud elsker deg, hvem du så er». Ingen vil nekte for at det er gjort feil i misjonsmetodene og misjonsarbeidet. Men det er oppgaven for «utdannelse for misjon» å peke på at uttrykk i seg selv er uskyldige. Vi må se den historiske sammenheng begrepene er brukt i, både i går og i dag. «Broderlig medarbeider» understreker det samarbeidende aspekt i misjonens vågestykke, «misjonær» peker på det faktum at denne person er «sendt» av Gud. Begge disse uttrykk innebærer et sterkt engasjement, og det ville være galt å utelate det ene til fordel for det andre. Det samme er tilfelle med uttrykkene «hedning» og «kjærlighet til nesten». Ordet «hedning» fremhever den omstendighet at det er forskjell på om et menneske er innenfor kirken eller ikke. Uttrykket «kjærlighet til din neste» slår fast at Gud elsker alle mennesker gjennom oss. Vi må være på vakt slik at ikke uttrykkene blir slagord som skaper et falsk misjonsbilde. Naturligvis vil man alltid kunne bruke slagord, og pedagogen må forsøke å fylle ethvert uttrykk med et innhold som er dekkende og fullt forståelig. På samme måte er bestemte misjonsmetoder ikke de beste utelukkende fordi de har vært prøvet og erfart i løpet av de siste 50 år. På den annen side er de ikke nødvendigvis uheldige fordi de ikke er nye og moderne.

En annen måte bildet av misjonen er blitt forvansket på, er at noen assosierer kristen misjon med vestlig kolonialisme. Det er sant nok at misjonsarbeidet i mange år ble utført vesentlig av mennesker som hørte hjemme i Vesten og at noen av de vestlige nasjoner var kolonimakter. I dag er Vesten splittet i konflikter mellom diktaturer og demokratier, mellom raser, mellom ulike økonomiske systemer. Vesten er kjent for å ha sloppet to atom-bomber over Japan på slutten av den annen verdenskrig. De store kriger i dette århundre har oppstått i og gjennom Vesten. Det er ikke spørsmål om hvorvidt alle grufullhetene utelukkende skyldes Vesten. Poenget er at i verdens øyne er det såkalte «kristne Vesten» avgått ved døden, dets åndelige kraft strekker ikke lenger til. Kolonialismens tid er forbi, og Vesten blir betraktet som kilden for de negative krefter som er virksomme i dag. En konsekvens av dette er at også kristen misjon blir mistenkeliggjort. Oppgaven for «utdannelse for misjon» er å korrigere dette forvanskede bildet av misjonen, det er feilaktig av Østen å identifisere kristendommen med Vesten. (For øvrig: Kristus kom fra Øst, Jesus var en jøde.) Kristen misjon er ikke bundet til Vestens feiltrinn eller Østens villfarelser.

3. *En sunn balanse må bevares mellom de forskjellige synspunkter på kirkens misjon.*

a. Det må være balanse mellom ekumenikk på den ene siden og sekterisme på den annen. I våre dager er det nesten kjettersk å bestride verdien av den ekumeniske bevegelse fordi den har vært en av de viktigste begivenheter i kirkens liv i dette århundre. Likevel er det livets harde virkelighet at det å dukke ned ofte betyr å bli oppslukt; den avgjørende brodden kan gå tapt under prosessen med å forene alle ting til et sammensatt hele. Slagordet: «én verden, én kirkes misjon» bygger kirken opp dersom det blir rett forstått og virkeliggjort. Blir slagordet ikke forstått, er resultatene bare å beklage. Et eksempel: En person som er fortrolig med at et misjonsselskap i Amerika konsentrerer seg om ytre misjon, kan bli forvirret av et nytt program med mottoet «én kirkes misjon» som inkluderer pastoral rådgiving, menighetsadministrasjon, ungdomsarbeid, ytre misjon og for-

holdet arbeider/arbeidsgiver, og som legger like stor vekt på hver av disse oppgavene. Han kan bli bekymret over alt dette fordi han frykter for at vekten på misjonen blir borte. På den annen side svekker sekterismen kirkens vitnesbyrd. Det er ikke nødvendig å fremheve ulempene her, det har vært gjort ofte nok. Men verdien av den individuelle forskjell bør nevnes. Ikke alle barna i en familie er like som erter i belgen, det skal de heller ikke være. Ulike evner og talenter må ikke underkues, enhet er ikke uniformitet. Oppgaven for «utdannelse for misjon» er å holde målet klart opp for oss. Målet er ikke enhet, selv om splittelse ikke kan tåles. Målet er vitnesbyrdet.

b. Det må være balanse mellom intellekt og følelse. Vi kan ikke tillate at kirkens misjon blir omdannet til et stort utdannelsesprogram. Men vi vet også at kirkens arbeid blir avstumpet hvis det innskrenkes til torgmøter og vekkelses-forkynnelse. Det samme er tilfelle med forholdet mellom diakoni og tilbedelse, ingen av delene må få lov å oppsluke kirkens totale misjon. Det kan sies at oppgaven med «utdannelse for misjon» ikke må oppta så mye av vår tid at selve misjonsarbeidet blir forsømt. På en måte må «utdannelse for misjon» ta sikte på å bli sin egenart bevisst. Vi må forsøke å nå det hele menneske og utføre den totale oppgave.

c. Det må være balanse mellom institusjonalisme og de «religiøse entusiaster». Innen den institusjonelle kirke eksisterer det introverterte menigheter og autoritetsoverbygninger som ikke har noen basis i det Nye Testamente. En reaksjon på en slik institusjonalisme er nylig kommet til uttrykk i en legmannsteologi, både i den romersk-katolske kirke og i de protestantiske konfesjoner. De «religiøse entusiastene» på sin side har en tendens til ikke å ta inkarnasjonen alvorlig, noe som fører til et falskt skille mellom legeme og ånd. I sin sentrering om Ånden har de en tendens til å bli eksklusive og overse sitt ansvar for andre kristne og den ødeleggende virkning de har på den intellektuelle verden. Slike «religiøse entusiaster» er ofte overhodet ikke bekymret over en videre splittelse innen Kristi legeme, men tvertimot noen ganger stolte av det fordi de gjør krav på at de

har Ånden. Ingen kan argumentere mot Ånden. Og den institusjonelle kirke må huske at Ånden er viktigere enn institusjonen. Men de «religiøse entusiaster» må også huske at likesom det er én Ånd, er det også ett Legeme. Det kan ikke være én Ånd og mange legemer.

4. *Objektivitetens illusjon.* En annen fare som «utdannelse for misjon» trenger å understreke er den sofisteriets ånd som har grepet mange. Som følge av naturvitenskapens fremskritt og presset fra de vitenskapelige metoder er det ikke moderne å vise sinnsbevegelse og forpliktende engasjement i noen sak. I steden forsøker man i overenstemmelse med naturvitenskapen å være abstrakt og objektiv. Det er en «illusjon av objektivitet». Men uansett hvor mye man forsøker, er det umulig å være objektiv når det gjelder de viktigere sider ved livet. Vi må bli klar over farene ved sofisteriet, for «sinnsbevegelsen» finnes der allikevel, skjult under illusjonen av objektivitet. En avgjørelse som ikke blir tatt for en sak, blir tatt mot den. Den som ikke forplikter seg selv på misjonen, har allerede tatt standpunkt mot den.

5. *Synkretismens problem.* Debatten om verdien i de ikke-kristne religioner har blusset opp med ny styrke. Vi skal ikke her komme inn på de teologiske aspekter ved forholdet mellom naturreligion og åpenbaringsreligion. Men «utdannelse for misjon» må se det som sin oppgave å presisere at på dette punkt kan det ikke bli noe kompromiss. Det finnes ingen balanse mellom kontinuitet og diskontinuitet eller mellom toleranse og intoleranse, fordi den ene utelukker den andre. Det er meget i andre religioner som er prisverdig, og vi må erkjenne det som er av verdi i enhver religion. Gud har ikke latt seg uten vitnesbyrd. Men ifølge det Nye Testamente er Kristus det endegyldige svar. Han, og han alene, er veien, sannheten og livet, han alene er tilstrekkelig. Skjønt metodene kan skifte, er budskapet alltid det samme.

På bakgrunn av den foregående fremstilling er det illustrerende å betrakte fremgangen til de ikke-historiske kirkesamfunn. De ikke-historiske kirkesamfunn er en uensartet gruppe med variasjoner over et bredt spektrum fra de såkalte evangeliske

samfunn over til fundamentalistiske grupper og til de mest ytterliggående sekter. Hvilke beviser har vi for at de ikke-historiske kirkesamfunn har hatt en slik fremgang? Statistikken viser at deres kirkesamfunn og tallet på misjonærer har vokset i den grad at de er blitt en avgjørende faktor i misjonsbevegelsen.

Følgende statistikk er utarbeidet av Missionary Research Library, New York, i 1960 og omfatter bare protestantiske misjonærer. Det samlede tall på protestantiske misjonærer i verden i 1960 var 42.250. Av disse var 15.031 eller 35,6 prosent misjonærer fra Europa. De resterende 27.219 misjonærer (64,4 prosent) var fra Nord-Amerika. Vi skal innskrenke oss til å se nærmere på statistikken for Nord-Amerika. Av de 27.219 misjonærer fra Nord-Amerika i 1960 var 10.324 eller 37,9 prosent fra Avdelingen for ytre misjon i Kirkenes nasjonalråd i Amerika (NCCA). Dette inkluderer store historiske kirkesamfunn som United Presbyterian USA, Southern Baptist, avdelingen for verdensmisjon i Methodist Church in America og National Lutheran Council. Deres andel i det samlede misjonærtall fra Nord-Amerika endret seg fra 43,5 prosent i 1956 til 37,9 prosent i 1960, en tilbakegang på 6,6 prosent på 4 år. Statistikken for de ikke-historiske kirkesamfunn inkluderer både de eldre og de nyere trosmisjoner. De nyere trosmisjoner kan defineres som de som har vokset frem siden den annen verdenskrig. De ikke-historiske kirkesamfunn hadde ialt 12.064 misjonærer i 1960. Dette var 44,3 prosent av tallet på protestantiske misjonærer fra Nord-Amerika. Ytterligere 4.831 misjonærer som utgjør de resterende 17,7 prosent, var fra mindre uavhengige misjonsgrupper som ikke tilhører de ikke-historiske kirkesamfunn. Inkludert i de 12.064 misjonærer fra ikke-historiske kirkesamfunn var 5.744 fra Evangelical Foreign Mission Association som tenderer å stå tradisjonell kristendom nærmere. 5.443 var misjonærer fra Interdenominational Foreign Mission Association, midtskiktet av de ikke-historiske kirkesamfunn, og 877 var fra Associated Mission Agencies i International Council of Christian Churches som ligger helt til «venstre» i periferien. I tidsrommet mellom 1956 og 1960 har disse tre misjons-sammenslutninger økt sitt misjonærtall med 1807. Dette

representerer en vekst på 4 år på 4 prosent av deres andel i det samlede antall misjonærer fra Nord-Amerika, sammenliknet med en tilbakegang på 6.6 prosent i de historiske kirkesamfunns andel.

Hva kan vi tilskrive denne sterke økning av arbeidsstyrken i de ikke-historiske kirkesamfunn? Selv vil de, overbevist om sannheten av sin egen sak, kunne si: vi har hatt fremgang fordi vi har tro. Et videre utsyn bestrider en slik konklusjon. Ikke-kristne organisasjoner har hatt en lignende eller enda større vekst i det samme tidsrom. Hele verden er for eksempel klar over ekspansjonen for Jehovas Vitner og mormonerne og kommunistene. Nei, de ikke-historiske kirkesamfunn har vokset fordi de har aktivisert hvert eneste medlem i evangeliseringen. Skjønt budskapet kan være meget forskjellig, så er det presis de samme metoder som brukes av de ikke-kristne sekter. En annen årsak på linje med den første er at de ikke-historiske samfunn har en bred margin for individuelt initiativ. På hver sin måte, med sine egne redskaper og ubekymret av tradisjon går de frem og griper anledningen når den er der og når den institusjonelle kirke har stilt seg nølende eller latt sjansen gå forbi. De ikke-historiske kirkesamfunn er ikke redd for å dramatisere evangeliet, gjøre det dynamisk og personlig, selv om visse teologiske spørsmål ikke kommer til sin rett. De har hatt vekst på grunn av sin enkelhet og fleksibilitet, noe som kan synes fremmed for de som er vant med perfekt organiserte teologiske overbygninger. Med denne nidkjærhet hjemme og en tilsvarende nidkjærhet på misjonsfeltet og med bruk av den person som den Hellige Ånd allerede har begynt å bygge på, uten noen gang å ignorere denne person til fordel for en kirkelig talsmann, har de ikke-historiske kirkesamfunn rykket frem i forreste rekke.

Sant nok har også de ikke-historiske samfunn sine svake sider. Deres krav til enkelhet i forkynnelsen kan ganske enkelt bety at de forkynner overfladisk og lar metodene være preget av moderne reklame. Med all sin understreking av Ånden kan de bli opptatt med de ytre ting, slik som de ytre tegn ved tungetale, de ytre former for omvendelse eller spesielle ytre gjerninger. Til sine tider unnlater de å skape en virkelig kirke. De kan bruke

utdannelsesmetoder fra det 19. århundres verden eller til og med forsømme utdannelsen. Deres mangel på historisk teologi kan føre til at de faller tilbake i gamle villfarelser og danner nye samfunn, slik at de gir uttrykk for eksklusive religiøse synsmåter i stedet for å bygge opp Kristi legeme. Vår oppgave med «utdanning for misjon» er ikke å finne feil. Vi må være klar over farene for å kunne reformere oss selv. Fremfor alt må vi vinne de ikke-historiske kirkesamfunn for visjonen «én kirkes misjon». Som det nå er, vil deres angrep og splittelse bare forvirre de unge kirker.

III

Etter å ha pekt på de farer som truer misjonen, er det nødvendig å se på de positive bidrag som «utdanning for misjon» gir.

1. *Av avgjørende betydning er bønningen.* Kirken må tilbake på kne, for her er den eneste kraftkilde, den Hellige Ånds gave og ledelse. Når alt kommer til alt, avhenger kirkens vekst ikke av tall eller av metoder. Et enkelt menneske fylt av den kraft som bønningen gir, er mer verd enn mange som arbeider alene. Dette har vist seg gang på gang i historien både for de eldre og yngre kirker. Men vi glemmer. Vi stoler på oss selv. Vi trenger å bli minnet om at Ånden alene kan omskape hjertene. Og gjennom bønningen dyktiggjør han oss til å gjøre hans vilje i kirken.

2. *Vi må gjenvinne pånytt den eskatologiske visjon.* Det er ikke spørsmål om hvorvidt Kristus nøler med å komme eller ikke. Verdens ende er nå for denne generasjon. I dag er frelsens dag. Det er i virkeligheten nødvendig å omskrive det berømte slagord fra Student Volunteer Movement og si: «Verdens evangelisering i hvert slektledd». Når enhver fase av «kirken i misjon» erkjenner at verdens ende er nær for dette slektledd og at hvert menneske derfor må bli nådd, vil man ikke lenger behøve å spørre om nødvendigheten av misjon. En slik erkjennelse av nødvendigheten var tilstede i den første kirke. På sine reiser var Paulus drevet av den overbevisning at han måtte rekke over hele den bebodde verden. Denne overbevisning må bli vår i vårt

slektledd. Vår generasjon kan ikke overlate denne oppgave til andre.

3. *Vi må lære kirken å vitne.* Her har vi noe å lære av de ikke-historiske kirkesamfunn. Det kan ikke være noen forskjell på det profesjonelle og det ikke-profesjonelle vitne. Den kristen som ikke er en misjonær, er unntaket, problemet. Men vi må lære våre vitner å bruke vitnesbyrdets metoder slik som kommunistenes celle-virksomhet. De trenger å bli gjort oppmerksom på mulighetene for vitnesbyrdet i dagliglivets ensformighet. Dette gjelder både de eldre og de yngre kirker.

Samtidig må vi lære å utruste legfolk for kirkens tjeneste. I Sambandsstatene har anglikanerne lagt stor vekt på å ordinere utdannede legmenn til prester. Forretningsfolk, jurister, leger og andre blir etter alvorlig bønn og utvelgelse gitt flere ukers opplæring og deretter stillet til disposisjon for tjeneste i kirken. De får en deltids-tjeneste, men deres innflytelse på omgivelsene er stor, for hvem lytter vel til de profesjonelle prester? Han er betalt for å si det han sier, er den alminnelige oppfatning. Men den innviede legmann blir hørt. På en måte er enhver muhammedaner en prest som tar sin tilbedelse med seg hvor han kommer. En muhammedaner som studerte i England spurte: «Hvorfor ber ikke dere kristne? Jeg vet at dere har prester og at de ber for dere på søndagene i templene deres. Men vi muhammedanere er i kontakt med Allah fem ganger om dagen». Slike vitnesbyrd som taler om troen er det vi også trenger. Soldatene og studentene som flytter til nabobyen, forretningsfolk, sjømenn og diplomater som utfører sitt arbeid tvers over jordkloden — de må alle bli opplært til å være en del av «én kirkes misjon». Det finnes ingen større illusjon enn illusjonen av «nøytralitet» i ens arbeid. Kommunisten eksporterer en tro, og han unnlater aldri å gjøre det. Heller ikke muhammedaneren. Likevel går vi — for eksempel i USA's fredskorps — ut og forsøker å være nøytral. «Utdannelse for misjon» må gjøre det tindrende klart at dette er umulig. Den som ikke forkynner kristendommen, propaganderer for sekularismen, og sekularismen kan være en større fare enn kommunismen i verden i dag. Vi mener ikke å foreslå

at kristendommen skulle være en del av Vestens offisielle propaganda, men vi ønsker å understreke behovet for det enkelte kristne vitne.

Til sine tider blir det glemt at penger er vitnesbyrd, for penger er tid og en del av meg selv. «Utdannelse for misjon» kan minne oss om at penger ikke er noe vi eier, men en del av mitt liv som hører hjemme innen kirkens misjon. Som en støtte for dette syn kan det være nyttig å ha en «personifisert giverliste» som garanterer giveren at denne del av hans liv vil bli brukt til et spesielt vitnesbyrd innen kirken. I tillegg til dette må vi utdanne våre folk til å «tenke under evighets-perspektiv». Park Street Congregational Church, en enkelt stormenighet i Boston i USA, har et årlig ytre-misjons budsjett på 250.000 dollar med 125 delvis eller helt underholdte arbeidere. People's Church i Toronto i Canada bruker 325.000 dollar i året på ytre misjon. Disse menigheter har ganske enkelt lært å «tenke under evighets-perspektiv».

4. *Skal kirken nå de unge, må den lære å bli konkret og personlig.* Naturligvis ønsker kirken å nå alle mennesker, men kirkens fremtid ligger i ungdommen. Førrige tiårs ungdom ble kalt «de tause 50-tallister», de syntes ikke å ha noe å si. Ungdommen i dette tiår kunne kalles «de hule 60-tallister» fordi de stilt overfor mulighetene av en atomkrig føler at de har ingenting å leve for uten øyeblikkets trivialiteter. Hvordan kan vi nå dem? Vi må være personlige, vise omsorg for det hele menneske og utfordre det med det fulle evangelium. Vi må være konkrete. En dags medarbeiderskap i velferdsarbeidet er verd et tusen prekener. Et eksempel på de mange grupper som gir ungdommen konkret erfaring er et program som blir kalt «Afrikansk korsvei». Her arbeider amerikansk ungdom noen uker om sommeren sammen med ungdom i Tanganyika. Vi må være realister. Ved hjelp av litteratur, radio og televisjon har ungdommen i dag kjennskap til livet i fjerne land, og vi skulle gjøre bruk av denne kunnskap. Men ve den som ikke er realistisk og eksakt når han bruker denne kunnskap. Da vil ungdommen vende det døde øre til. De vet allerede at det er like uriktig å si at kjernen i hin-

duismen er en indisk hellig mann som sitter på en spikerseng og går på glødde kull for å vinne seg fortjenester, som det er for en japansk turist å påstå at dette er summen av kristendommen, når han med sitt uunnværlige kamera tar bilde av en gruppe amerikanere som prøver å utdype sitt åndelige liv ved å rulle på gulvet i merkelige og forvridde stillinger.

Sett under ett er det oppgaven for «utdannelse for misjon» å holde oss våkne for de skjulte farer og våre sanne ressurser. Vi har virkelig kilder å øse av. Gud har valgt å bruke oss. Han har sendt oss ut i verden. Han har gitt oss den Hellige Ånd. Den Hellige Ånd er drivkraften i «utdannelse for misjon». Innviet til ham og hans kraft er kirken virkelig «Én kirkes misjon».

To spørsmål stilles kirken overfor i dag — to spørsmål som må besvares:

1. Hvordan kan vi som har vår arv i den lutherske kirke forbli tro mot vår tradisjon og likevel på nytt gripe det dynamiske og maktpåliggende i misjonen?

2. Hvordan kan vi inspirere ungdommen i de «hule 60-årene»? Hvordan kan vi gi dem vilje til å vitne, en visjon for fremtiden i steden for den tomme nåtid? Hvordan kan vi fylle dem med glød for kristen misjon?

(Oversatt av Ruth Erlandsen)